

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

— Αυτό μόνο. Μά έχω στους σταύλους μου δυό άλογα, τὰ όποια θά θέσω στη διάθεσή σας. Σε μιά ώρα θά βρίζετε όποτε θέλετε στην Τουραίνη. Έμπρός λοιπόν! φτάνουν τὰ λόγια. Δρόμο τώρα γιά τόν πόρογο ντε Βουά-Βουρδόν.

‘Ο Φλορεστάν αντίσπάρηξε λίγο γιά τὰ μάτια, έπειτα όμως είπε :

— Πάρτε κινέτε με ότι θέλετε ! Σας παραδίδω τό σόμια μου και τό πνεύμα μου.

Μεσημέρι σήμανε, όταν ό Φλορεστάν έφτανε με τό σύντροφό του στον πόρογο ντε Βουά-Βουρδόν, που ήταν όμοιο έξοχό σπίτι, χωρίς πολυτέλειες. Κάθε άνετος όπως όπρηζε εκεί. Τρεις κρηστέες, δυό άλογα και έξη σπάνια σκυλιά, όπρηχαν εκεί. ‘Ο μαρκήσιος τὰ έθεσε όλα αυτά στη διάθεσι του όποζόμητος.

Κατά τη μιά ζάχηταν πάλι στό τραπέζι. ‘Ο δρόμος, παρ’ ό το πρόγευμα του κατηλείστο, τώρι είχε ανοίξει την όρεξη. ‘Η γαλήνη, ή φαιδρότης, ή άφροντισία, βιάζονταν εκεί.

Θά έπερε νά ζη κανείς πολύ ευχάριστα σ’ αυτό τό ζώσιον και ό Φλορεστάν δεν έαρινίστηκε καθόλου όταν ό Βουά Βουρδόν του είπε πως είχε περάσει εκεί τὰ τρία τέταρτα της ζώης του. ‘Ο Βουά Βουρδόν, ός τό ποιησε από τώρια, έφρόδετο χωρίς καμιά ντροπή.

Τό σπήτι αυτό άνηξε σ’ ένα πλούσιο ευγενή και τό είχε κοιτάσει γιά έξη μήνες.

Μετά τὰ έπίδορμα, ό Βουά Βουρδόν έπαρότεινε στον Φλορεστάν νά κάνουν ένα περίπλοτο έργον. Σκηνίζον κ’ ός τό βράδι έκάλλυζαν μέσ’ από διάφορα λιμένες. ‘Ο μαρκήσιος έδειχνε στον όποζόμητα ένα προς ένα τὰ χωρία, τούς πρόγους και τις λιμένες που συναντούσαν στο δρόμο τους. Είταν ανεξάντλητος καθώς του διηγείτο διάφορα ανέκδοτα και ιστορίες.

Και ό Φλορεστάν τόν άκουσε χαμογέλοντας, γεμάτος χαρά, γιατί νόμιζε πως τὰ βράσανά του άρχίζαν νά τελειώνουν.

‘Η ήμέρα πέρασε γρήγορα. Και τό σποτάδι άρχισε νά πέρνει.

— Αλήθεια ρώτησε ό Φλορεστάν, όλ’ αυτά τὰ θαυμάσια δάση είναι δικά σας;

— “Αχ ! όποζόμη μου ! πολύ θά τὰ ήθελα. Αλλά αλλοίμονο δεν είναι δικά μου. Είναι ιδιοκτησία του πλουσιωτέρου άρχοντος της επαρχίας του κόμητος Γουερφρούου της Θούνης.

‘Ο Φλορεστάν άκουγοντας αυτό τό όνομα κουνήθηκε ξαφνιασμένος.

— Γνωρίζετε τόν κόμητα ; ρώτησε.

— “Όχι, αλλά διά μέσον ενός έπιστάτου του μου παρεχώρησε την άδεια νά κινήθω σ’ τὰ κτήματά του.

— “Α !

— Έξ’ άλλου ό κόμητ κατοικεί πολύ λίγο στον πόρογο του ‘Αγίου ‘Αμάνδου που είναι εδώ κοντά, και ό όποιος είναι ή προσφιλή διαμονή της κόμησής.

‘Ο Φλορεστάν έγινε χαμοός.

— Και τώρα εδώ βρίζεται ή κόμητσα ; ρώτησε.

— Ναι, έφτασε χθές καθώς μου είπαν. ‘Ε ό ωρριά αλήθεια, όποζόμη. Πολλές φορές περιδιά’αζε έμπροσθ’ εδώ και άν διατρέξετε λίγο τό δάσος είμαι βέβαιος πως θά τη συναντήσετε.

‘Ο Φλορεστάν άφησε νά γείρη τό κεφάλι του προς τό στήθος του και ό Βουά-Βουρδόν, όστις τό άντελήφθη αυτό, χαμογέλασε σκληρά.

‘Ετι δύο λεπτά οι δύο φίλοι περπατούσαν σιωπηλοί.

— Νά ό πόρογο του ‘Αγίου ‘Αμάνδου ! είπε ξαφνα ό μαρκήσιος.

Και με τό μιαιστούνι του έδειξε πάνω από τό δρόμο ένα μεγαλοπρεπή όγκο από πόρογο, τείχη και όποζόμητες.

— Πραγματικό φρούσιον ! είπε ό όποζόμητος.

— Τό όποιο σε πολλές πολιιοκρίες αντίσπάρηξε ! άπάντησε ό μαρκήσιος.

“Αλλά αν δρόμο και ό μαρκήσιος άρχισε νά πλέξη τό έγώμιον του πόρογου. Αλλά του γίκου, γιατί ό Φλορεστάν δεν τόν άκουγε πιά, ό νοός του είχε περάσει προς τη Δολόρα και μιά βαρειά μελαγχολία είχε άκλωθει μέσ’ στην καρδιά του. Από τη στιγμή εκείνη ό όποζόμητος έγινε άμλήτος.

“Όταν, ύστερ’ από λίγο, άρρόψ’ έγύμναν στην έταυλη, ό μαρκήσιος Βουά Βουρδόν που όλη την ώρα έξέταζε κρυφά με τὰ βλέμματά του τη φυσιογνωμία του Φλορεστάν, του είτε με σοβαρό ύφος.

— ‘Υποζόμη, δεν μου είπατέ και νά σάς ρωτήσω, μήτε νά ζητήσω νά μάθω χωρίς νά τό θέλετε σεξ τὰ μυτικά της ζώης σας. ‘Όπως ή κατάστασις σεξ με κάνει νά λυτοβμαι. Από μεριξές φράσεις που σάς έξέφυγαν τό πρωί, νομίζω πως κατάλαβα τό μυτικό της θλιψενής σας. Μου φαίνεται ότι τὸ μέλλον σεξ άνηχηεί και ή σημερινή σεξ οικονομική κατάσταση δεν είναι και τόσο ευχάριστη. Γι’ αυτό, αγαπητό μου παιδι, έχω νά σου προτείνω κάτι.

‘Εγώ είμαι πιά γέρως και όυτε συγγενείς, όυτε και στενογός φίλου. Έχω... Μείνε κοντά μου και έχω θά προσπαθήσω ν’ αναληρώσω όσο μπορώ καλλίτερα τόν πατέρα που έχασες... Μετά τό θάνατό μου θά βρήξ στα κρηστιά μου άρεστά χρήματα γιά νά μπορέσης νά ζήσης παντού όπου θέλεις ζώην ευπατρίδου.

‘Η καρδιά του όποζόμητος πήγε νά σπάσει από τη συγκίνησι και έτρεξε ν’ άγκαλιασει τό μαρκήσιο.

— “Α ! φώναξε, είσθε χωρίς άλλο ό ευγενέστερος και ό αγαθότερος νόν άνθρώπων. Με συγκινείτε τόσο πολύ όστε δε μπορώ νά σάς ξεφορώσω την ευγνωμοσύνη μου.

‘Ο Βουά Βουρδόν προσεπιτήρησε πως είχε συγκινηθεί κ’ αυτό κ’ έκανε πως σκουτίζει ένα δάκρυ.

— Μήπως δεν δέχεσαι την πρότασή μου ; ρώτησε.

— Φίλε μου, στέναζε ό Φλορεστάν, τό πάθος από τό όποιο πύσχω έχω είναι άγίατροντο. Μήτε σεξ, μήτε κανείς άλλος στον κόσμο μπορει νά με θεαταύσει.

Τό πρόσωπο του Βουά Βουρδόν έγινε σκεπτικό και γλυκό.

“Ετσι λοιπόν, είτε, ή άπελεισία σας δεν προέρχεται από τὸ αίτια που όπέθεσα έχώ :

— “Όχι, όχι, φίλε μου. Δεν είναι, πιστέψατέ με, οι οικονομικές δυσκολίες, εκείνες που με καταβάλλουν. Είμαι φτωχός βέβαια, είμαι άσημος... Αλλά αυτό δεν έχει καμιά σημασία !... Θά με περιφρονούσατε άν παρενοούην γιά τη φτώχεια μου άνει νά παλαίψη με την τέχη... Και όμως δεν έχω πιά καμιά φιλοδοξία, μου έχει λείψει ή δέληξη, και ή ενεργητικότητα, ζοντεύω νά γίνω τραλλός και, τραλλός !...

Και χωρίς νά ζάχη κανένα λόγο γιά τη ζώμησα ό όποζόμη περιέγραψε ζωηρά τό ερωτικό πάθος του.

“Όταν έτελειώσε ό μαρκήσιος άνέναντες δυνατά.

— Αυτό λοιπόν είναι τό τομερό μυστικό σας : είτε με φαιδρότητα. Μια γυναίκα... Ένας έρωτας... Μά την αλήθεια, με είχατε φοβίσει... νόμισα γιά μιά στιγμή ότι έπρόκειτο γιά σπουδαία πράγματα.

Και άδειασε τό ποτήρι του.

— “Ερος !... Ξανάτε ό όποζόμητος ήλιμένος. Δεν μ’ έννοήσατε, μαρκήσιε. Έδώ δεν χωράει άλλη λύσις : ή πρέπει αυτή γυναίκα νά γίνη δική μου ή νά πεθάνω.

— Θά γίνη δική σας, σάς βεβαιώ ! καδεν θάποθάνετε.

— Μά αυτή άνηκει στην ήρηλοτέη άριστοκρατία της Φλάντρης.

— Πόσον χρόνον είστε, όποζόμη ρώτησε ό μαρκήσιος ήφρονοντας τὸ όμοιο.

— Τριάντα.

— Και τί ανάγκη έχετε τότε ; Είσθε νέος, ζωηρός, πνευματώδης, όμοιος. ‘Όλο θά ζητούσε και μιά βασίλισσα ό κόμητ.

— Μά αυτή λατρεύει τό σύζυγό της.

— Όλες οι γυναίκες λατρεύουν τό σύζυγό τους έως ότου αγαπήσουν κανέναν άλλο.

— “Α ! φώναξε ό όποζόμητος, άν σάς έλεγα τόνομά της δεν τὰ λέγατε όλ’ αυτά.

— Περιστόν ! άπάντησε ό Βουά Βουρδόν από την ένθουσιασθε περιγραφή σας κατάλαβε ότι είναι ή κόμητσα της Θούνης.

‘Ο Φλορεστάν ανατήρησε στη θέση του.

— “Όπε την έννοήσατε ! φώναξε.

Μιά φλόγα έλαμψε μέσ’ σ’ τὰ μάτια του, ή όποια άμέσως έσβησε. Έκρυψε έπειτα τό ζωικό πρόσωπό του μέσα σ’ τὰ χέρια του και είπε :

— Σας παρακαλώ, ως άλλόζωμος κούρβεντα.

— “Όχι... μά τό Θεό, όχι ! άπάντησε ό Βουά Βουρδόν. Είτε ότι θά πεθάνηξ και έχω δεν θέλω νά πεθάνηξ ; γιά μιά γυναίκα.

Και άρχισε νά κόβη βίλεξ μέσα στο δωμάτιο.

— Έρπσον μάλιστα, έξηκολούθησε, θά γίνη δική σας όποτε θά ήλθετε.

‘Ο Φλορεστάν σήκωσε τό κεφάλι του και κοίταξε τό φίλο του με περιέργεια.

— Ναι, ότι ντε θελήτε ! ξανάτε εκείνο δυνατά. Είτε αύθω είτε σεξ δέκα μέρες, είτε σ’ ένα μήνα.

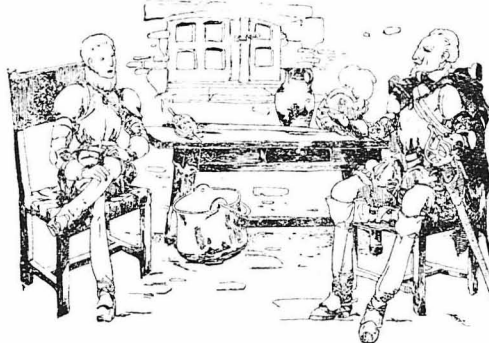
‘Ο Φλορεστάν χαμογέλασε πικρά.

— Καλά, ψιθύρισε περιγέλαστε με, μαρκήσιε, κοροιδεύετε με ! την άνομία μου, έχετε δικαιο...

— Μά έχω σάς μιλό σοβαρά !... Σας όρκίζομαι άν θέλετε σι φροχή μου και στη τειή μου... Από σάς μονάχα έξαρτάται νά τινώσετε νά σάς σφίγγη στην άγκαλιά της, νά ήδη τις μικρές τιν βλεφαρίδες νά τρέχουν ένφ’ θά την φιλάτε, ν’ άκούσετε τό γλυκό της στόμα νά σάς ψιθυρίζει τὰ θρασιότερα ερωτικά λόγια.

— Μαρκήσιε, γιά τό Θεό σωπάτε ! φώναξε ό όποζόμητος που έ νατριμάζε όλόζωμος.

(Ακολουθεί).

‘Ο Βουά Βουρδόν άρχισε νά τὸν λέει με σοβαρό ύφος.